

ארגון רבני צהר

"עמך - עמי, וא-לקיך א-לקי"
(מתוך המגילה)

מגילת רות לשבועות

על-פי המסורת, חג השבועות הוא חג מתן תורה. מדי שנה חוגג עם ישראל במועד זה את קבלת התורה, לכן הנהיגו המקובלים את תיקון ליל שבועות שבו נהגו להישאר ערים ולהקדיש את הלילה כולו ללימוד תורה - תנ"ך, מדרשים וספרי הזוהר. בימנו, מקיימים את מנהג התיקון גם אנשים שאינם דתיים ומקדישים את הלילה ללימוד נושאים אקטואליים, מוסריים, תרבותיים וחברתיים. בסיום הלילה, קוראים יחד את סיפורה המופלא של מגילת רות, שהיא מגילה של חסד המלמדת אותנו להרבות חסד בכל זמן ומקום.

ארגון רבני צהר
היהדות של כולנו

לע"נ ציפורה דבורה קרוניץ
בת ר' יוסף הלוי וחנה (יושפה) ז"ל

יחד
זהות יהודית בקהילה

ברכת הרב דוד סתיו, יו"ר ארגון רבני צהר

לחג השבועות בתורה אין תאריך. לעולם הוא מופיע בסיומה של ספירה בת 49 ימים המתחילה למחרת היום הראשון של פסח.

משמעות הדבר היא שהחג אותו אנחנו מציינים היום הוא תוצר של מידת הספירה שלנו אליו, המכוונת שלנו לקראתו, ובעיקר הרצון שלנו להתקשר אליו.

הספירה היא אישית, היא לא נעשית על ידי בית הדין או ראשי הקהל. כל אחד וספירתו שלו.

חג שבועות שמח
הרב דוד סתיו

מגילת רות

פרק א

א ויהי בימי שפטה השפטים, ויהי רעב, בארץ; וילך איש מבית לחם יהודה, לגור בשדני מואב הוא ואשתו ושני בניה. וישם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני-בניהו וכליון, אפרתים מבית לחם, יהודה; ויבאו שדי-מואב, ויהיו-שם. וימת אלימלך, איש נעמי, ותשארו היא, ושני בניה. וישאו להם, נשים נאביות שם האחת ערפה, ושם השנית רות; וישבו שם, כעשר שנים. והמתו גם-שניהם, מחלון וכליון; ותשארו, האשה, משני ילדיה, ומאישה. ותקם היא וכלתיה, ותשב משדי מואב: כי שמעה, בשדה מואב כי-פקד ה' את-עמו, לתת להם לחם. ותצא, מן-המקום אשר היתה-שמה, ושתי כלותיה, עמה; ותלכנה בדרך, לשוב אל-ארץ יהודה. ותאמר נעמי, לשתי כלתיה, לכנה שבנה, אשה לבית אמה; יעש ה' עמכם חסד, כבאשר עשיתם עם-המתים ועמדי. ויתן ה', לכם ומצאן מנוחה, אשה בית אישה; ותשק להן, ותשאנה קולן ותבכינה. ותאמרנה-לה: כי-אתן נשוב, לעמך. ותאמר נעמי שבנה בנתי, למה תלכנה עמי: העוד-לי בנים במעי, והיו לכם לאנשים. ושבנה בנתי לכן, כי זקנתי מהיות לאיש: כי אמרת, יש-לי תקנה גם הייתי הלילה לאיש, וגם ילדתי בנים. והלהן תשברנה, עד אשר יגדלו, הלהן תעגנה, לבלתי היות לאיש; אל בנתי, כי-מר-לי מאד מכם כי-יצאה בי יד-ה'. ותשנה קולן, ותבכינה עוד; ותשק ערפה לחמותה, ורות דבקה בה. ותאמר, הנה שבה יבמתך, אל-עמה, ואל-א-להיה; שובי, אחרי יבמתך. ותאמר רות אל-תפגעני-בי, לעובדך לשוב מאחריך: כי אל-אשר תלכי אלך, ובאשר תליני אליון עמך עמי, וא-לקיך א-לקי. ובאשר תמותי אמות, ושם אקבר; כה יעשה ה' לי, וכה יוסיף בי המות, יפריד ביני ובינך. ותרא, כי-מתאמצת היא ללכת איתה; ותחזל, לדבר אליה. ותלכנה שתיהם, עד-בואנה בית לחם; ויהי, כבואנה בית

לע"נ ציפורה דבורה קרוניץ
בת ר' יוסף הלוי וחנה (יושבה) ז"ל

לחם, ותהם כל-העיר עליהן, ותאמרנה הוואת נעמי. כ ותאמר אליהן, אל-תקראנה לי נעמי: קראן לי מ'רא, כי-המר ש-די לי מאד. כא אני מלאה הלכתני, וריקם השיבני ה'; למה תקראנה לי, נעמי, וה' ענה בי, ושדי הרע לי. כב ותשב נעמי, ורות המואביה כלתה עמה, השבה, משדי מואב; והמה, באו בית לחם, בתחלת, קציר שערים.

פרק ב

א ולנעמי מודע לאישה, איש גבור חיל ממשפחת, אלימלך: ושמו, בעו. ב ותאמר רות המואביה אל-נעמי, אלכה-נא השדה ואלקטה בשבלים אחר, אשר אמצא-חן בעיניו; ותאמר לה, לכי בתי. ג ותלך ותבוא ותלקט בשדה, אחרי הקוצרים; ויקר מקרה חלקת השדה לבעו, אשר ממשפחת אלימלך. ד והנה בעו, בא מבית לחם, ויאמר לקוצרים, ה' עמכם; ויאמרו לו, יברכך ה'. ה ויאמר בעו לנערו, הנצב על-הקוצרים: למי, הנערה הזאת. ו ויען, הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר: נערה מואביה היא, השבה עם-נעמי משדי מואב. ז ותאמר, אלקטה-נא ואספתני בעמרים, אחרי הקוצרים; ותבוא ותעמוד, מאז הבקר ועד-עתה זה שבתה הבית, מעט. ח ויאמר בעו אל-רות הלוא שמעת בתי, אל-תלכי ללקט בשדה אחר, וגם לא תעבורי, מזה; וכא תדבקין, עם-נערתי. ט עינך בשדה אשר-יקצרו, והלכת אחריהן הלוא צייתי את-הנערים, לבלתי נגעך; וצמת, והלכת אל-הפלים, ושתי, מאשר ישאבון הנערים. י ותפל, על-פניה, ותשתחו, ארצה; ותאמר אליו, מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי, נכריה. יא ויען בעו, ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר-עשית את-חמותך, אחרי מות אישך; ותעובי אביך ואמך, וארץ מולדתך, ותלכי, אל-עם

אשר לא-ידעת תמול שלשום. יב ישלם ה', פעלך; ותהי משפחתך שלמה, מעם ה' א-להי ישראל, אשר-באת, לחסות תחת-כנפיו. יג ותאמר אמצא-חן בעיניך אדני, כי נחמתני, וכי דברת, על-לב שפחתך; ואנכי לא אהיה, כאחת שפחתך. יד ויאמר לה בעו לעת האכל, גשי הלם ואכלת מן-הלחם, וטבלת פתך, בחמין; ותשב, מצד הקוצרים, ויצבט-לה קלי, ותאכל ותשבע ותתר. טו ותקם, ללקט; ויצו בעו את-נערו לאמר, גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה. טז וגם של-תשלוי לה, מן-הצבתים; ועבתם ולקטה, ולא תגערו-בה. יז ותלקט בשדה, עד-הערב; ותחבט את אשר-לקטה, ויהי כאיפה שערים. יח ותשא ותבוא העיר, ותרא חמותה את אשר-לקטה; ותוצא, ותתן-לה, את אשר-הותרה, משבעה. יט ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום, ואנה עשית יחי מכירך, ברוך; ותגד לחמותה, את אשר-עשתה עמו, ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום, בעו. כ ותאמר נעמי לכלתה, ברוך הוא לה, אשר לא-עוב חסדו, את-החיים ואת-המתים; ותאמר לה נעמי, קרוב לנו האיש מגאלנו, הוא. כא ותאמר, רות המואביה: גם כי-אמר אלי, עם-הנערים אשר-לי

תִּדְבְּקִין, עַד אִם-כִּלּוֹ, אֵת כָּל-הַקְּצִיר אֲשֶׁר-לִי. כִּי וַתֹּאמֶר נַעֲמִי, אֶל-רוּת כִּלְתֶּיהָ:
טוֹב בְּתִי, כִּי תֵצְאִי עִם-נַעֲרוֹתַי, וְלֹא יִפְגְּעוּ-בְךָ, בְּשָׂדֵה אֲחֵר. כִּי וַתְּדַבֵּק בַּנַּעֲרוֹת
בַּעֲשֵׂה, לְלַקֵּט עַד-כְּלוֹת קְצִיר-הַשְּׁעָרִים, וּקְצִיר הַחֲטִיטִים, וַתֵּשֶׁב, אֶת-חַמּוֹתָהּ.

פרק ג

א וַתֹּאמֶר לָהּ, נַעֲמִי חַמּוֹתָהּ: בְּתִי, הֲלֹא אִבְקֶשׁ-לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר יֵיטֵב-לָךְ. ב וַעֲתָה,
הֲלֹא בָעַשְׂתְּנוּ, אֲשֶׁר הָיִיתִי, אֶת-נַעֲרוֹתַי; וְהִנֵּה-הוּא, זֹרֵה אֶת-גְּרוֹן הַשְּׁעָרִים -
הַלְיֹלֵה. ג וְרַחֲצֵת וְסִכָּת, וְשִׁמְתָה שְׂמִלְתְּךָ עָלֶיךָ וּוְרַדְתָּ הַגֶּרֶן; אֶל-תְּדַדְעֵי לְאִישׁ, עַד
כִּלְתּוֹ לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת. ד וְיָהִי בְשִׁכְבוֹ, וְיִדְעַת אֶת-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם, וּבֹאֵת
וְגִלִית מְרַגְלֶתוֹ, וְשָׁכַבְתְּ; וְהוּא יַגִּיד לָךְ, אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין. ה וַתֹּאמֶר, אֵלֶיהָ: כֹּל
אֲשֶׁר-תֹּאמְרֵי אֵלַי, אֶעֱשֶׂה. ו וַתֵּרֶד, הַגֶּרֶן; וַתַּעֲשֶׂה, כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוְתָהּ חַמּוֹתָהּ. ז וַיֹּאכֵל
בָּעַשׂ וַיִּשְׂתֵּה, וַיֵּיטֵב לָבוֹ, וַיִּבֹא, לְשִׁכְבַּת בַּקֶּצֶה הָעֶרְמוּהָ; וַתִּבֹּא בִלְטָהּ, וַתִּגַּל מְרַגְלֶתוֹ
וַתִּשְׁכַּב. ח וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה, וַיַּחֲרֵד הָאִישׁ וַיִּלְפַת; וְהִנֵּה אִשָּׁה, שֹׁכַבֶת מְרַגְלֶתוֹ. ט
וַיֹּאמֶר, מִי-אַתְּ; וַתֹּאמֶר, אֲנֹכִי רוּת אֲמִתְךָ, וּפְרִשְׁתָּ כְנָפֶךָ עַל-אַמְתְּךָ, כִּי גָּאֵל אַתָּה.
י וַיֹּאמֶר, בְּרוּכָה אַתְּ לַה' בְּתִי הַיְטִבְתָּ חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן, מִן-הָרֵאשׁוֹן; לְבִלְתִּי-לָכֶת,
אֲחֵרֵי הַבַּחֲוָרִים אִם-דָּל, וְאִם-עָשִׂיר. יא וַעֲתָה, בְּתִי אֶל-תִּירָאִי, כֹּל אֲשֶׁר-תֹּאמְרֵי,
אֶעֱשֶׂה-לָךְ: כִּי יוֹדַע כָּל-שַׁעַר עַמִּי, כִּי אִשְׁתְּ חֵיל אֵת. יב וַעֲתָה כִּי אֲמַנֶּם, כִּי אִם
גָּאֵל אֲנֹכִי, וְגַם יֵשׁ גָּאֵל, קְרוֹב מִמֶּנִּי. יג לִינִי הַלַּיְלָה, וְהָיָה בְּבִקְרֵי אִם-יִגָּאֵלְךָ טוֹב יִגָּאֵל,
וְאִם-לֹא יִחַפֵּץ לְגָאֵלְךָ וְגָאֵלְתִּיךָ אֲנֹכִי, חִי-הִי; שְׁכַבִּי, עַד-הַבֶּקֶר. יד וַתִּשְׁכַּב מְרַגְלֶתוֹ,
עַד-הַבֶּקֶר, וַתִּקַּם, בְּטָרֶם יִכִּיר אִישׁ אֶת-רַעְהָ; וַיֹּאמֶר, אֶל-יְוָדָע, כִּי-בָאָה הָאִשָּׁה,
הַגֶּרֶן. טו וַיֹּאמֶר, הֲבִי הַמִּטְפַּחַת אֲשֶׁר-עָלֶיךָ וְאֲחֹזִי-בָהּ וַתֹּאחֲזֵ בָהּ; וַיִּמַּד שֵׁשׁ-שַׁעֲרִים
וַיִּשְׂתַּעְלֶהָ, וַיִּבֹא הָעִיר. טז וַתִּבְּוֹא, אֶל-חַמּוֹתָהּ, וַתֹּאמֶר, מִי-אַתְּ בְּתִי; וַתִּגַּד לָהּ אֵת
כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה-לָּהּ, הָאִישׁ. יז וַתֹּאמֶר, שֵׁשׁ-הַשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי: כִּי אָמַר אֵלַי,
אֶל-תִּבְּוֹאִי רִיקִים אֶל-חַמּוֹתְךָ. יח וַתֹּאמֶר, שְׁבִי בְּתִי, עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין, אֵיךְ יִפֹּל דְבָר:
כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ, כִּי-אִם-כִּלְהָה הַדְּבָר הַיּוֹם.

פרק ד

א וּבָעַשׂ עָלֶיהָ הַשַּׁעַר, וַיֵּשֶׁב שָׁם, וְהִנֵּה הַגָּאֵל עֹבֵר אֲשֶׁר דְּבַר-בָּעַשׂ, וַיֹּאמֶר סוּרָה
שָׁבָה-פֹּה פְּלִנִי אֶלְמָנִי; וַיִּסֵּר, וַיֵּשֶׁב. ב וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים, מִזְּקֵנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-
פֹה; וַיִּשְׁבוּ. ג וַיֹּאמֶר, לְגָאֵל, חֲלִקְתָּ הַשְּׂדֵה, אֲשֶׁר לְאֲחֵינוּ לְאֵלִימֶלֶךְ: מִכְּרָה נַעֲמִי,
הַשְּׁבָה מִשְׂדֵה מוֹאָב. ד וְאֲנִי אֲמַרְתִּי אֲגַלֶּה אֲוֹנְךָ לְאִמֹר, קִנְיָה נָגַד הַיִּשְׁבִּים וְנָגַד זְקֵנֵי
עַמִּי אִם-תִּגָּאֵל גָּאֵל, וְאִם-לֹא יִגָּאֵל הַגִּידָה לִי וְאִדְעָה כִּי אֵין זֹלַתְךָ לְגָאוֹל וְאֲנֹכִי
אֲחִירֶיךָ; וַיֹּאמֶר, אֲנֹכִי אֲגָאֵל. ה וַיֹּאמֶר בָּעַשׂ, בְּיוֹם-קִנְיַת הַשְּׂדֵה מִיַּד נַעֲמִי; וּמֵאַתְּ
רוּת הַמוֹאָבִיָּה אִשְׁתְּ-הַמַּת, קִנְיַת לְהַקִּים שֵׁם-הַמַּת, עַל-נַחֲלָתוֹ. ו וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל,
לֹא אוּכַל לְגָאֵל לִי פֶן-אִשְׁחִית, אֶת-נַחֲלָתִי; גָּאֵל-לָךְ אַתָּה אֶת-גָּאֵלְתִּי, כִּי לֹא-אוּכַל
לְגָאֵל. ז וְזֹאת לְפָנֶים בְּיִשְׂרָאֵל עַל-הַגָּאֵלָה וְעַל-הַתְּמוּרָה, לְקַיֵּם כָּל-דְּבָר, שְׁלַף אִישׁ

נַעֲלוֹ, וְנָתַן לְרַעְהָ; וְזֹאת הַתְּעוּדָה, בְּיִשְׂרָאֵל. ח וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבָעַשׂ, קִנְיָה-לָךְ; וַיִּשְׁלַף,
נַעֲלוֹ. ט וַיֹּאמֶר בָּעַשׂ לְזִקְנִים וְכָל-הָעָם, עֲדִים אַתֶּם הַיּוֹם, כִּי קִנְיַתִּי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר
לְאֵלִימֶלֶךְ, וְזֹאת כָּל-אֲשֶׁר לְכִלְיוֹן וּמַחֲלוֹן מִיַּד, נַעֲמִי. י וְגַם אֶת-רוּת הַמֹּאָבִיָּה אִשְׁתְּ
מַחֲלוֹן קִנְיַתִּי לִי לְאִשָּׁה, לְהַקִּים שֵׁם-הַמַּת עַל-נַחֲלָתוֹ, וְלֹא-יִכְרַת שֵׁם-הַמַּת מִעַם
אֲחִיו, וּמִשַּׁעַר מְקוֹמוֹ: עֲדִים אַתֶּם, הַיּוֹם. יא וַיֹּאמְרוּ כָּל-הָעָם אֲשֶׁר-בְּשַׁעַר, וְהַזְקֵנִים
עֲדִים; וַיִּתֵּן ה' אֶת-הָאִשָּׁה הַבְּיָאָה אֶל-בֵּיתְךָ, כַּרְחֵל וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנִי שְׂתִיָּהֶם אֶת-
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וַעֲשֶׂה-חֵיל בְּאַפְרָתָהּ, וּקְרָא-שֵׁם בְּבֵית לָהֶם. יב וַיְהִי בֵיתְךָ כְּבֵית
פְּרָץ, אֲשֶׁר-יִלְדָה תִמָּר לִיהוּדָה מִן-הָעָרֵע, אֲשֶׁר יִתֵּן ה' לָךְ, מִן-הַנְּעָרָה, הַזֹּאת. יג
וַיִּקַּח בָּעַשׂ אֶת-רוּת וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַיִּבֹא אֵלֶיהָ; וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְיוֹן, וַתֵּלֶד בֶּן. יד
וַתֹּאמְרֶנָּה הַנְּשִׁים, אֶל-נַעֲמִי, בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גָּאֵל הַיּוֹם; וַיִּקְרָא שְׁמוֹ,
בְּיִשְׂרָאֵל. טו וְהָיָה לָךְ לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ, וּלְכֹלְכֵל אֶת-שִׁיבְתְּךָ: כִּי כִלְתְּךָ אֲשֶׁר-אַהַבְתְּךָ,
יִלְדָתָהּ, אֲשֶׁר-הָיָה טוֹבָה לָךְ, מִשְׁבַּעָה בָּנִים. טז וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת-הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶהוּ
בְּחִיקָה, וַתְּהִי-לוֹ לְאִמָּנָה. יז וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכֵנּוֹת שֵׁם לְאִמֹר, יֶלֶד-בֶּן לְנַעֲמִי;
וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד, הוּא אָבִי-יֵשׁוּ אָבִי דָּוִד. יח וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ, פְּרָץ הוֹלִיד
אֶת-חַצְרוֹן. יט וְחַצְרוֹן הוֹלִיד אֶת-רָם, וְרָם הוֹלִיד אֶת-עַמִּינָדָב. כ וַעֲמִינָדָב הוֹלִיד
אֶת-נַחֲשׁוֹן, וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת-שִׁלְמוֹה. כא וְשִׁלְמוֹן הוֹלִיד אֶת-בָּעַשׂ, וּבָעַשׂ הוֹלִיד
אֶת-עוֹבֵד. כב וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת-יֵשׁוּ, וַיֵּשִׂי הוֹלִיד אֶת-דָּוִד.

צהר מבטיחה את עתידה היהודי של מדינת ישראל

חגים
מעל 185,000 משתתפים חוגגים עמנו במנייני תפילה ברחבי ישראל בכל רחבי הארץ באוירה מאירת פנים ומכילה ומחזקים את הקשר עם המורשת.

בר מצווה
ליווי והדרכה של בני מצווה ומשפחותיהם עם מדריכים של צהר לקראת טקס מרגש, ערכי ומלא משמעות.

בת מצווה
סדרת מפגשים אישיים וחוייתיים עם מדריכת בת מצווה של צהר, שמתכננת יחד עם הנערה לקראת מעבר משמעותי מילדות לבגרות.

פדיון הבן
עריכת הטקס הגנדי והמרגש של פדיון הבן עם כהנים מתנדבים של צהר.

הסכמאהבה
הסכם קדם נישואין למניעת ענינות שמבוסס על ערכי שוויון וכבוד וזוכה להכרה הלכתית ומשפטית.

מדיניות ציבורית
קידום חקיקה ברוח ערכי היהדות וסיוע לחברי כנסת בהגשת חוקים המשקפים רוח זו.

חנותה יהודית
מעל ל-110,000 חתנים וכלות שאינם דתיים בחרו בטקס נישואין הלכתי משמעותי במקום טקס אזרחי.

הנהגה רבנית קשובה
מועצת רבני צהר היא פורום מרכזי לדיון בנושאים מהותיים. החלטות המועצה משפיעות על עיצוב יחסי דת מדינה וחברה בישראל.

כשרות
מערך כשרות בפריסה ארצית למעלה מ-10 מיליון מנות כשרות נוספות בשנה בבתי אוכל בישראל.

צהר לאבלים
רבני צהר מלווים בהתנדבות משפחות אבלים לקראת ההלוויה, במהלכה ובתקופה שאחריה. תומכים. מסייעים. ומלווים.

מתנדבים
למעלה מ-1,100 מתנדבים המקדישים מזמנם היקר למען עם ישראל.

חדש!

40

+50,000

+185,000

+1000

+1300

+1100

+3000

היו שותפים באחדותה ובשמירת זהותה היהודית של מדינת ישראל

יחד - מחזקים את הזהות היהודית

מעל 350,000 משתתפים בשנה

יחד
זהות יהודית בקהילה

על התוכנית

תכנית יחד, מבית רשת אור תורה סטון מסייעת למתנסים ולמרכזים קהילתיים ברחבי הארץ לפתח את תחום הזהות היהודית-ישראלית-ציונית בקהילה. בכח אדם, ידע, משאבים, ליווי והשתלמויות. בשותפות המנהלה לזהות יהודית והחברה למתנ"סים.

פעילות

מעגל השנה: בחגי ישראל הרכזים מארגנים פעילויות קהילתיות, בהם הציבור חווה ולומד את ערכי החג.

מעגל החיים: יצירת מסגרות לימוד של סדרות מפגשים סביב מעגל החיים כגון בר/בת מצווה, זוגיות, חינוך ילדים, תנ"ך, פרשת שבוע, פילוסופיה יהודית, סיורים בעקבות התנ"ך, קבלות שבת ועוד.

חזון

1. חיזוק הזהות היהודית-ישראלית-ציונית.
2. יצירת דיאלוג ואיחוי שסעים בחברה הישראלית דרך הזהות היהודית כמכנה משותף.
3. פיתוח קהילתיות סביב המתנ"ס/מרכז קהילתי